

Iban L. Llop

FLINT

*En mi pecho, el reloj de sangre mide
el hermoso tiempo de la espera.*

J. L. BORGES

Set graons, fer-los d'un salt. El carrer lent, humit. Les ombres sota el fanal, tremoloses, incertes. Set graons, fer-los d'un salt. El carrer, els colors de l'hivern. El motor d'un cotxe, el pneumàtic que dóna el senyal. L'emboscada. Ràfega de fuses. La fiblada que rosega, la sang de l'únic germà, els fils de la llum, pentagrama en silenci.

Set graons, la barrera. La cadira que em modela, el rellotge i l'espera, els vidres a l'alba. Set graons, la porta, jo. Paradisos artificials. Dus, hi has. Paradisos fiscals. L'univers, una paraula, perdre's en l'espai que separa les estrelles, la diferència entre el ser i el possible.

Set graons, la jornada que esdevé ona. La nostàlgia i la ràbia, les sabates noves de trinca per a tota la vida. No ser jo, ser la pell, la pols d'Àfrica i la meravella incrustada en els ulls del bàrbar que arribà per primera vegada a Roma (ha llegit mai Walcott?). Saber que en mi, m'acabe.

METAMORFOSI

Un sol de dissabte, impotent mentre els turistes fugen perquè han de tornar les pluges. La teua olor com una cuirassa i aquest sol de setembre que m'empeny a tenir-te i sentir-te adormida mentre els nostres silencis s'entrecen. I aquesta mimosa que cada primavera folra els nostres dies i el món ens és nou i sense memòria. Aquesta mimosa que també t'enyora si mira el mar, la llum indesxifrable. Aquesta llum que m'empeny a saber-te si et tinc a la vora.

Covard l'home que espera que la llum es desfaça per escometre contra l'arbre amb ràbia pregona. Sent el crit aspre del tronc, de cada branca, com si hagueren abatut la casa on vaig nàixer.

No he pagat dos-cents mil euros perquè quatre branques em tapen la vista, diu l'assassí fill de puta.

No tornarà la primavera. Esdevindrà llunyana, inabastable. Covaré la venjança amagat en la trinxera amarga dels meus llibres, tu seràs la nit dolça sense febre que em mantindrà alerta. Vetllaré durant tres dies el cos estellat, tombat en terra, a la vora de la carretera. Fins que l'oblidaré, com oblide tantes coses. Tornaràs tu i la sorpresa, i en cada branca encesa l'últim alè, el desesperat embat. Serà el darrer crit a la primavera, seran les flors de l'últim do, de la ràbia acumulada, de l'altra —i sempre la mateixa— defensa final de Gregor Samsa.

MANDEVILLE

Els arbres, fantasmes enormes, fronteres dels anys. El fred que em desperta i al qual m'aferre, colgat sota aquesta boira prehistòrica. El llom d'un peix, la fulla esmolada, un vers de Conrad. Els llavis ressecs, blancs. Vidres en la gola, l'univers pastós. Els acords, la teua veu que reverbera a 155 batecs per minut. I was alone, falling free, trying my best not to forget...

Has erigit muralles amb els teus llibres, t'has amagat darrere de les paraules, t'has ofert al banquet dels premis, a les encaixades de mans i somriures. Quina llei et guia, poeta? Un altre cop tornes a rentar-te les mans, a dir la condemna i amb mi, reconstrueixes la teua memòria.

Ancorat. Sense vent, ni lluita, ni veus, ni esposa que espera. Només un horitzó de cendres, un exili aspre, la metamorfosi del meu rostre.

En un altre port m'abandones, on les aigües esdevenen tomba.

Una mar blanca,
ignorar tots els mapes,
buscar l'abisme.
Ben endins la fiblada,
el crit de les gavines.

L'ombra, el salze,
estibar les mareas,
anar *da capo*.
Demà seràs el somni,
el silenci, la frase.

De nit navegue.
Jardins, places, ombres,
llençols per terra.
Ací, la meua deixa.
Eterna, la mirada.

Plantar-me cara,
el teu cos, la batalla.
Declina el dia.
Tu, jo, la carretera,
el crepuscle, l'estrella.

Núvols, muntanyes,
el mosquit que em tortura.
Duran la pluja
els vents que no domine?
Escriu açò i em rasque.